

Zahrada, les a ticho!

Jako malou holku mě táta s bráchou občas brávali na hokej. Pak dlouhé roky nic. Až na veřejce jsem jednoho dne z nudy a osamocení vyrazila se dvěma spolužáky a jejich přáteli na derby. Spokojená, že mám kolem sebe lidi a v ruce kelímek s pivem, jsem ze zvyku a lhostejnosti fandila Slávii. ON, jeden z těch kamarádů, záněceně Spartě. Slávie vyhrála.

Po několika letech života na hromádce jsme se vzali, narodila se Bolka a já měla Prahy po krk. Prahy, na jejímž okraji, na Starém Spořilově (na Sporáku, jak tomu my rodáci říkáme), jsem vyrostla. V ambiciózním projektu spořitelny z dvacátých let, v generačním domku s předzahrádkou, zahradou 200 m² a unifikovaným oplocením, kde i jeho ostatní sourozence vysázeli po vzoru amerických měst – do pravidelnosti a názvů světových stran. Jenže křivolaký půdorys dal přísnému konceptu na frak. Dotaz, kde je třeba Jihozápadní III. nebo Severovýchodní I., mě automaticky postavil čelem ke kostelu, a až pak jsem doslova odpočítala směr.

Když byl děda junák, vystoupil prý v pátek večer na Bohdalci z vlaku a coural se poli a loukami trampovat

do míst, kam jsem já o půl století později chodila s mámou za ruku kolem kdákajících slepic na konečnou jedenáctky. Teď tu frčí kamiony a sporácké matky, nejspíš moje spolužačky, sepisují petice za čistý vzduch. Bydleli jsme na hlavní ulici, po které projelo tak jedno auto za hodinu. Za patnáct minut jsme se ocitli v Praze. Výrok, který jsem léta nechápala: „Jak jako jedeme do Prahy, vždyť v ní bydlíme?!“

Jako děti jsme lítaly venku s klíči na krku, skákalily gumu, hrály na schovku, Krvavé koleno, houpaly se na klandru nebo prudily lidi zvoněním na zvonky či hovory z telefonních budek. Při žízni a lenosti jít se domů napít jsme měly vytipované činžáky s venkovními kohoutky. Jakmile se rozsvítily lampy, čehož jsem si málokdy všimla, alou domů. S věkem se přidal evergreen všech náctiletých – posedávání na zastávce, což bývá generálka před vstupem do místních hospod.

Později jsem TU Prahu poznala, užila si jí doslova plnými doušky a zamilovala si ji. Ovšem roční Bolka, garsonka v paneláku na sídlišti a vystřízlivění po desetiletém mejdanu mě dohnaly k řečem typu: „Chybí mi zahrada. Potřebuju les a vzduch. Chci samotu a ticho v noci. Už nikdy nechci žít v Praze. V bytě. Nechci poslouchat splachování, vzdechy, kroky, štěkání sousedovic psa šest hodin v kuse, hádky a smích jiných lidí.“

Jistě, jako holce z baráku, z periferie, se mi stýskalo po silných zdech a volume doprava, ale po zahradě?